

יכון בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ׀ דמילוי יוד דשם ב"ן להשאיר בו הארה מתוספת נשמה של שבת שעברה

א וְאֶכְנֵשׁ מֹשֶׁה יֵת כָּל כְּנֻשְׁתָּא
 דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר לְהוֹן אֲלִין
 פְּתַגְמִיא דִּי פְקֻד יִי לְמַעַבְד
 יְתְהוֹן: ב שְׂתֵּא יוֹמִין תְּתַעַבְד
 עֲבַדְתָּא וּבִיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה יְהִי
 לְכוּן קוּדְשָׁא שְׁבָא שְׁבַתָּא
 קָדָם יִי כָּל דִּיעַבְד בִּיהִי
 עֲבַדְתָּא יְתַקְטַל: ג לֹא תִבְעִרוּן
 אֶשְׁתָּא בְּכָל מוֹתְבְּנִיכוּן בִּיּוֹמָא
 דְּשַׁבְּתָא: ד וְאָמַר מֹשֶׁה לְכָל

לֵה א וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עַדְת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־
 צִוָּה יְדוּהָ לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם: ב שֵׁשֶׁת יָמִים
 תַּעֲשֶׂה מְלָאכָהּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם
 קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לַיְדוּהָ כָּל־הָעֹשֶׂה בּוֹ
 מְלָאכָה יוּמָת: ג לֹא־תִבְעִרוּ אֵשׁ בְּכָל
 מִשְׁבְּתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת: פ ד וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה

35 (1) And Moshe had the entire community of the Children of Israel come together, and he said to them, These are the words which the Lord commanded, to do them: (2) For six days, creative activity may be done, but on the seventh day, it will be holy for you, a Shabbat of rest, to the Lord. Anyone who performs creative activity on it, will be put to death. (3) You must not light a fire on the Shabbat day, in any of your dwelling places. (4) And Moshe said to the entire

RASHI

רש"י

35 (1) ויקהל משה — [This assembly took place] the day after Yom Kippur, when Moshe came down from the mountain [of Sinai (see verse 34:29 above)]. Now, the term ויקהל is in the causative conjugation. For [here,] Moshe did not actually go around and assemble the people, rather, they came together in response to his order.

(א) ויקהל משה. למחרת יום הכפורים בשירד מן ההר והוא ל' הפעיל שאינו אוסף אנשים בידיים אלא הן נאספים על פי דבורו ותרגומו ואכנש: (ב) ששת ימים. הקדים להם אזוהרת שבת לצווי מלאכת המשכן לומר שאינו דוחה את השבת: (ג) לא תבערו אש. יש מרבתינו אומרים הבערה ללאו יצאת ויש אומרים לחלק יצאת:

[Accordingly,] the correct translation in Aramaic here is ואכנש [he caused them to come together]. (2) For six days [creative activity may be done, but on the seventh day ... a Shabbat of rest] — Moshe first admonished the people concerning the Shabbat before the commandment of the work of the Sanctuary (see verse 4 below). This, in order to teach us that [the work of the Sanctuary] does not override the [laws of] the Shabbat (Mekhilta). (3) You must not light a fire [on the Shabbat day] — [The preceding verse already states the general prohibition of creative activity. So why does our verse here come to single out the category of kindling?] Some of our Rabbis say that kindling is singled out here to teach us that it is [not to be considered a major category of creative work which incurs the death penalty, but merely] a negative commandment [incurring lashes]. And some say: [One may have thought that if a person forgets that some or all of the 39 categories of creative activities are prohibited on Shabbat and performs them all in one state of unawareness, he is liable to bring only one sin-offering. However,] the case of kindling is singled out here to distinguish

כַּנְשֹׁתָא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימְרֵי
 דִּין פְּתִגְמָא דִּי פְקֻדֵי יְיָ לְמִימְרֵי:
 ה סבו מְנַכּוֹן אֶפְרָשׁוּתָא קָדָם
 יְיָ כֹּל דִּיתְרַעֵי לְבֵיהּ יִיתֵי יְתָ
 אֶפְרָשׁוּתָא קָדָם יְיָ דִּיהָבָא
 וְכֶסֶף וְנְחָשָׁא: ו וְתַכְלָא
 וְאַרְגָּמָן וְצַבֵּעַ זְהוּרֵי וְבוּרָץ
 וּמַעְזֵי:

אֶל-כָּל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר
 אֲשֶׁר-צִוָּה יְדוּה לֵאמֹר: ה קָחוּ מֵאֲתֹכֶם
 תְּרוּמָה לַיְדוּה כֹּל נָדִיב לְבוֹ יְבִיֵאֶה אֶת
 תְּרוּמַת יְדוּה זֶהב וְכֶסֶף וְנְחָשֶׁת: ו וְתַכְלַת
 וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעֵזִים:

community of the Children of Israel, saying, This is the matter which the Lord has commanded, saying: (5) Take from yourselves a donation for the Lord. Anyone whose heart desires to give, will bring it as a donation to the Lord: Gold, silver, copper; (6) [Wool dyed] green[ish-blue], [wool dyed] purple, strips of [wool dyed] crimson, linen, goats hair;

RASHI

רש"י

[one category from the next and therefore, each separate category incurs its separate liability, even though transgressed during one state of unawareness] (Shabbat 70a; Sifte

(ד) זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'. לִי לֵאמֹר לָכֶם: (ה) נָדִיב לְבוֹ. עַל שֵׁם שֶׁלְבוֹ נָדְבוּ קְרוֹי נָדִיב לֵב כְּבָר פְּרָשְׁתִּי נְדָבַת הַמִּשְׁכָּן וּמִלֻּאֲכָתוֹ בְּמִקוֹם צְוֹאֲתָם:

Chakhamim). (4) זה הדבר אשר צוה ה' [לאמר] — [This phrase could be misconstrued to mean that God is commanding the people of Israel to tell this matter to others (Sifte Chakhamim). Rather, the meaning here is: This is the matter which the Lord has commanded] me, to say to you. (5) נדיב לבו — [A person who gives a donation is called נדיב לב, i.e., generous hearted] because it is a man's heart which brings him to donate. I have already explained the contributions of the Sanctuary and its construction, in the place [in Scripture] where it was [first] commanded (see Rashi on Chapters 25-30 above).

PROPHETS I Kings 7

נביאים מלכים א פרק ז

יג וישלח מלכא שלמה ודבר
 ית חירם מצור: יד בר אתתא
 ארמלתא הוא משבטא דבית
 נפתלי ואבוהי גבר צורי אומן
 בעובדא דנחשא ואתמלי ית

יג וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיִּקַּח אֶת-חִירָם מִצֹּר:
 יד בֶּן-אִשָּׁה אֲלֻמָּנָה הוּא מִמַּטֵּה נַפְתָּלִי וְאָבִיו
 אִישׁ-צֹרִי חָרֵשׁ נְחָשֶׁת וַיִּמְלֵא אֶת-הַחֲכֵמָה וְאֶת-

(13) And king Shlomoh sent and brought Chiram from Tyre. (14) He was the son of a widow of the tribe of Naphtali, and his father was a man of Tyre, a worker in copper; and he was filled with wisdom, and understanding, and

RASHI

רש"י

(14) צרי — is the same as מצור — from Tyre. ויצר — an expert worker. (15) ויצר — i.e.,

(יד) צָרִי. מִצּוֹר: חָרֵשׁ. אֲוִמָּן: (טו) וַיִּצֵר. בִּלְעָזְרָא:

חֹכְמָתָא וַיֵּת סוּכְלִתְגוּתָא וַיֵּת
 דְּעִתָּא לְמַעֲבֹד כָּל עֲבִידָא
 בְּנִחְשָׂא וְאֵתָא לוֹת מְלֻכָּא
 שְׁלֹמֹה וְעֵבֶד יֵת כָּל עֲבִידְתֵּיהּ:
 טו וַיֵּצֵר יֵת תְּרִין עֲמוּדֵי־אֹמֶה
 דְּנִחְשָׂא תְּמַנֵּי עֶסְרֵי אַמִּין
 רֹמְיָה דְּעֲמוּדָא חָד וְחוּט מְשֹׁחַ
 תְּרִתִּין עֶסְרֵי אַמִּין מִקַּף לֵיהּ
 וְכֵן לְעֲמוּדָא תְּנִינָא:
 טז וְתִרְתִּין קְרוּנְתוֹן עֲבֹד
 לְמַתָּן עַל רֵישׁ עֲמוּדֵי־אֹמֶה
 נִחְשָׂא חֲמֵשׁ אַמִּין רֹמְיָא
 דְּקְרוּנְתָא חָדָא וְחֲמֵשׁ אַמִּין
 רֹמְיָא דְּקְרוּנְתָא תְּנִינָא:
 זי סְרִיגָן עוֹבֵד סְרִיגָא קְלִיעֵן עוֹבֵד
 גְּדִילָן לְקְרוּנְתוֹן דְּעַל רֵישׁ
 עֲמוּדֵי־אֹמֶה שְׁבַעָא לְקְרוּנְתָא
 חָדָא וְשְׁבַעָא לְקְרוּנְתָא תְּנִינָא:

הַתְּבוּנָה וְאֵת־הַדְּעִת לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלָאכָה בְּנִחְשֵׁת
 וַיָּבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיַּעַשׂ אֶת־כָּל־מְלָאכְתּוֹ:
 טו וַיֵּצֵר אֶת־שְׁנֵי הָעֲמוּדִים נְחֹשֶׁת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה
 אַמָּה קוֹמַת הָעֲמוּד הָאֶחָד וְחוּט שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה אַמָּה
 יָסַב אֶת־הָעֲמוּד הַשֵּׁנִי: טז וַשְׁתִּי כְתָרֶת עֲשֵׂה לְתֵת
 עַל־רֵאשֵׁי הָעֲמוּדִים מִצֵּק נְחֹשֶׁת חֲמֵשׁ אַמּוֹת
 קוֹמַת הַכְּתָרֶת הָאֶחָת וְחֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכְּתָרֶת
 הַשֵּׁנִית: יז שְׁבָכִים מַעֲשֵׂה שְׁבֻכָה גְּדִלִים מַעֲשֵׂה
 שְׂרָשְׁרוֹת לְכְתָרֶת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ הָעֲמוּדִים שְׁבַעָה
 לְכְתָרֶת הָאֶחָת וְשְׁבַעָה לְכְתָרֶת הַשֵּׁנִית:

skilled in doing any work in copper. And he came to king Shlomoh, and did all his work. (15) And he cast two pillars of copper, of eighteen cubits high apiece; and a string of twelve cubits measured the circumference around each of them. (16) And he made two crowns of molten copper [consisting of two bowl-like crowns covering each other, the bottom bowl facing upward while the top bowl faced downward coming together as a bulge in the middle and with another smaller crown extending out of the upper crown], to place on the tops of the pillars; the [total] height of one crown was five cubits, and the height of the other crown was five cubits; (17) [There were] nets of checker work, and wreaths of chain work, for the crowns which were upon the top of the pillars; seven for one crown, and seven for the other crown.

RASHI

he formed. Two pillars — which he placed in the hall and which were called Yachin and Boaz. קומת העמוד האחד — [literally the height of the first] and so, too, of the second. יסב את העמוד השני — [literally the circumference of the second] and so, too, of the first. (17) Nets — the nets of checker work were similar to a cap called coifa [in old French]. Checker work — they were encompassed by forms of palm branches.

רש"י

פּוֹרְמָט: שְׁנֵי הָעֲמוּדִים. שְׁהַעֲמִיד בְּאוֹלָם יָכִין וּבּוֹעֵז: קוֹמַת הָעֲמוּד הָאֶחָד. וְכֵן הַשֵּׁנִי: יָסַב אֵת הָעֲמוּד הַשֵּׁנִי. וְכֵן הָרֵאשׁוֹן: (יז) שְׁבָכִים. הַשְּׁבָכִים שְׁהִיָּה לָהֶם דְּמוּת כַּמִּין כִּיפָּה: מַעֲשֵׂה שְׁבֻכָה. מוֹקְפּוֹת הָיוּ צוּרוֹת שֶׁל לוּלְבֵי דְקָל:

יח ויעש את העמודים ושני טורים סביב על-
השבכה האחת לכסות את הכתרת אשר על-ראש
הרמנים וכן עשה לכתרת השנית:
תניא:

(18) And he made the pillars; and two rows of [brass] pomegranates [which were strung from chains and were wound] around upon the one net [of checker] work, to cover the crowns [where the upper and lower bowl-like crowns met] that were upon the top [of the pillar]; and so he did for the other crown.

Writings Mishlei 19

כתובים משלי פרק יט

כב תאות אדם חסדו וטוב־רש מאיש פזב:
כג יראת יהוה לחיים ושבע ילין בל־יפקד רע:
כד טמן עצל ידו בצלחת גם־אל־פיהו לא
ישׁיבנה: כה ליץ תפה ופתי יערם והוכיח לנבון יבין
דעת: כו משדד־אב יבריח אם בן מביש ומחפיר:
כז חדל־בני לשמע מוסר לשגות מאמרי־דעת:
לוֹסֹכְלֶתֶן דַּנְתֵּבִיין יִדְעֵתָא: כו דביז לאבוי ומעריק לאמיה ברא הוא מבהתנא ומחפרנא: כו פרש ברי
ושמע מרדוּתָא וְלֹא תִשְׁנֵא מִן מֵאֲמָרֵי דְפּוּמֵי:

(22) The attraction of a man is his kindness; and a poor man is better than a liar. (23) The fear of the Lord leads to life; and he who has it shall abide satisfied; he shall not be visited by harm. (24) A lazy man hides his hand in the kettle, and will not even bring it back to his mouth. (25) Strike a scorner, and the simple will become wise; and reprove one who has understanding, and he will gain knowledge. (26) A son who causes shame and brings disgrace robs his father, and causes his mother to flee. (27) My son, cease, to stray from the words of knowledge in order to hear rebuke.

RASHI

רש"י

(22) **The attraction of a man is his kindness** — *people are attracted to a person because of his kindness. Than a liar* — *who promises but does not fulfill.* (23) **Shall abide satisfied** — *that he shall not be visited by harm.* (24) **In the kettle** — *when giving off heat, i.e., he hides his hand in his bosom [to keep it warm and does not remove it].* (25) **Strike a scorner ...** — *through the plagues brought upon Pharaoh, Yitro became wise and converted. And chases away his mother* — *Yishmael the son of Hagar.* (27) **My son, cease** — *[is connected to the end of the verse] to stray.*

(כב) תַּאוֹת אָדָם חֶסֶדוֹ. הַבְּרִיּוֹת מִתְאַוִּים לְאָדָם בְּעֵבֹר חֶסֶדוֹ: מֵאִישׁ פֶּזֶב. שְׂמֵבִטִיחַ וְאֵינּוּ עוֹשֶׂה:
(כג) וְשָׂבַע וְלֵינֵן. שְׂלֵא יִפְקֹד בְּשׂוּם רָעָה:
(כד) בְּצִלְחַת. בְּיוֹרְחָה חֶמְדָּה כְּלוּמָר טוֹמֵנָה בְּחִיקוֹ:
(כה) לֵיץ תִּפְהֵ וּגּוֹי. עַל יְדֵי מְכוּת פְּרַעֲהַ הַחֹכִים יִתְרוֹ וְנִתְגַּיֵּיר: (כו) יִבְרִיחַ אִם בֶּן מְבִישׁ. יִשְׁמַעְאֵל בֶּן הָגָר: (כז) חֲדַל בְּנֵי. מִלְשָׁנוֹת וְכוּ':

משנה דמאי פרק ה

Mishnah Demai, chapter 5

(1) If a man bought bread from a baker [who sells in large quantities and therefore has small profit margins (see Demai 2:4)] how should he tithe [the *trumt ma'aser*]? He should take sufficient for the *trumt ma'aser* and for *challah* and say; A hundredth part of what is here shall be *ma'aser* on this side, and that [an additional nine hundredths parts] which is nearest to it [thereby completing a full ten percent] shall be the rest of the *ma'aser rishon*; that [the 100th part] which I [originally] tithed; shall become the *terumat ma'aser* for the whole; the remainder [at least a 1/48th part] shall be *challah*, and that which is to the north or south of it shall be *ma'aser sheni* which is exchanged for money. (2) If a man wished to set apart *terumah* [which is 1/50th or 2%] and *terumat ma'aser* [which is 1/100 or 1%] at one time, he should take one part for every thirty-three and one third parts [i.e., 3%] and say; One hundredth part of that which is here [i.e., the 1% of the total] shall be common produce on this side [i.e., remain temporarily untithed], and the rest [the other 2%] shall be *terumah* for the whole; the hundredth part common produce which is here [i.e., the 1%] shall be [part of the] tithe on this side, and that [an additional nine hundredths parts] which is nearest to it [thereby completing a full ten percent] shall be the rest of the tithe; that [1/100th part] which I made [part of the] tithes shall become the *terumat ma'aser* for the whole; [and

א הלוקח מן הנחתום, כיצד הוא מעשר. נוטל כדי תרומת מעשר וחלה, ואומר, אחד ממאה ממה שיש כאן, הרי בצד זה מעשר, ושאר מעשר סמוך לו, זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו, והשאר חלה, ומעשר שני בצפוני או בדרומי, ומחלל על המעות: ב הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר כאחת, נוטל אחד משלשים ושלש ושלש, ואומר, אחד ממאה ממה שיש כאן, הרי זה בצד זה חלין, והשאר תרומה על הכל. ומאה חלין שיש כאן, הרי זה בצד זה מעשר, ושאר מעשר סמוך לו, זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו והשאר

רבנו עובדיה מברטנורא

א הלוקח מן הנחתום. כשהנחתום מוכר במדה גסה, הלוקח ממנו חייב לתקן מה שהוא לוקח, והנחתום פטור. והא דתנן לעיל בפרק ב' שהנחתומים חייבים להפריש כדי שיעור תרומת מעשר וחלה, התם מיירי במוכר במדה דקה שמפני שהוא משתכר הרבה הטילו עליו לעשר, אי נמי מפני התינוקות שלוקחים ממי שמוכר בדקה כדי שלא יאכלו טבלים, הטילו עליו לתקן. מדה גסה ודקה מפורשים לעיל סוף פ"ב: נוטל כדי תרומת מעשר. דהיינו אחד ממאה וכדי חלה אחד מארבעים ושמונה ולא שיפרישם מן הככר שלקח מן הנחתום, אלא קובע להם מקום ומניחים מחוברים במקומם: אחד ממאה ממה שיש כאן. מכל מה שיש כאן משמע אף עם כדי שיעור חלה שהפריש, עשוי מעשר, ונמצא מפריש מעשר אף מן החלה: ושאר מעשר. דהיינו עוד תשעה סמוך לו הרי קבע מקום לכל המעשר, ואותו האחד שקראתי לו שם מעשר תחילה, עשוי תרומת מעשר על התשעה הסמוכים לו: והשאר חלה. אחד מארבעים ושמונה שהפרשתי חלה: ומעשר שני בצפוני או בדרומי. קובע לו מקום ואחר כך מחללו ואינו צריך להוסיף חומש: ב נוטל אחד משלשים ושלש ושלש. היינו שלש ממאה, וסאה שנוטל יש בהם [צ"ל בה] שלשה שלישים, שנים מהם לתרומה שהיא תרי ממאה, ואחד לתרומת מעשר, שהיא אחד ממאה, ואומר על אותה סאה שנטל, אחד ממאה שיש כאן בין הכל, דהיינו שלש אותה סאה: הרי הוא בצד זה חולין. פירוש ישאר חולין כמו שהוא עתה בטבלו בצד שני שלישים שעמו, והשאר דהיינו שני שלישים יהיו תרומה על הכל: מהחולין שיש כאן. דהיינו השליש שאמרתיו עליו שישאר חולין, הרי זה בצד זה מעשר: ושאר מעשר. דהיינו עוד תשעה סמוך לשליש זה, אותם עשרה שלישים יהיו מעשר על המאה שלישים. ולא דוקא עשרה אלא מעט פחות כפי המגיע לשנים של תרומה: זה שעשיתי מעשר. היינו השליש שקרא עליו שם מעשר תחלה עשוי תרומת מעשר על תשעת השלישים, ולא שלש שלם אלא חסר דבר מועט ולהכי קאמר מהחולין שיש כאן דמשמע ולא כל החולין. ומתניתין אתיא כאבא אלעזר בן גומל דאמר

in the case where he would also like to set aside *challah*, he adds an additional 1/48th at the outset, repeating the formula above and adds] the remainder shall be *challah*, and that which is to the north or to the south of it shall be *ma'aser sheni* which is exchanged for money. (3) If a man bought from a baker [bread of *demai*], he may tithe hot [fresh] bread for cold or cold bread for hot [fresh]

bread [something forbidden regarding definite untithed bread, since one must tithe from good quality for good quality], even when they are of various molds [and we don't fear lest the baker purchased some flour baked in one mold from one supplier who tithed, and the flour baking in the other mold from another supplier who didn't tithe, thus resulting in tithing from the obligated in tithes to one which is not, or vice versa]; these are the words of Rabbi Meir. Rabbi Yehudah prohibits it because it may be assumed that yesterday's wheat [i.e., the cold bread] was bought from one man [who may have tithed] and today's wheat [i.e., the hot fresh bread] from another man [who did not tithe]. Rabbi Shimon prohibits it [tithing from one mold for the other even when both are fresh, since it is possible that the flour came from two suppliers, one of whom tithed] regarding *terumat ma'aser* but permits it in the case of *challah* [since the obligation to tithe falls on the baker, once he rolls the dough and it has nothing to do with the suppliers]. (4) If a man bought from a bread dealer [i.e., one who buys bread from bakers and resells them] he must tithe every mold [separately; we fear lest the dealer purchased some flour baked in one mold from one supplier who tithed, and the flour baking in the other mold from another supplier who didn't tithe, thus resulting in tithing from the one that is obligated in tithes to one which is not, or vice versa] these are the words of Rabbi Meir. Rabbi Yehudah says; He may

רבנו עובדיה מברטנורא

בסוף פרק כל הגט [לא]. כשם שיש לו לבעל הבית רשות לתרום גדולה כך יש לו רשות לתרום מעשר, ואיהו נמי שרי להפריש תרומת מעשר באומד בעין יפה בפרק כל המנחות באות מצה. הלכך אותו שליש שהוא מפריש משלם, אף על פי שהיה ראוי להיות חסר מעט, בעין יפה הוא מפריש ושרי: **ג' ומן הצוננת על החמה.** אף על פי שהוא מעשר מן הרע על היפה סבר לה כרבי אלעאי דאמר התורם מן הרע על היפה תרומתו וברמאי התירו אפילו לכתחילה: **ואפילו מטפוסים הרבה.** ולא חיישינן שמא אתמול קנה הנחתום תבואה ממי שהוא מעשר, והיום ממי שאינו מעשר, ונמצא מפריש מן הפטור על החיוב, דנחתום מחד גברא זבין אף על פי שהוא עושה מדפוסים הרבה: **רבי יהודה אוסר.** כששניהם של אמש או שניהם של היום, מודה רבי יהודה לרבי מאיר דאפילו מדפוסים הרבה שרי, דלא חייש לדפוסים, אבל אחד של אמש ואחד של היום, אפילו מדפוס אחד אסור שאני אומר וכו': **רבי שמעון אוסר בתרומת מעשר.** דאפילו שניהם של היום או של אמש, כיון דבשני דפוסים הוא אמרינן מתרי גברי זבין את התבואה, ושמא האחד עישר והאחד לא, ונמצא מפריש מן הפטור על החיוב: **ומתיר בחלה.** דבחלה כולי עלמא מודו אפילו של אמש בשל היום ואפילו משני דפוסים, דאי נמי מתרי גברי זבין לא חיישינן, שהרי אצל הנחתום מתחייבת בחלה שהוא גלגל את העיסה, והלכה כר' שמעון: **ד פלטר.** הוא הלוקח מן הנחתומים ככרות הרבה בבת אחת, ומוכר אחר כך בשוק אחד אחד: **מעשר מכל דפוס ודפוס דברי רבי מאיר.** דסבירא ליה לר' מאיר פלטר מתרי תלתא נחתומים זבין, ואנו אומרים דפוס זה קנה מנחתום אחד והשני מנחתום אחר. ור' יהודה סבר פלטר מחד נחתום זבין, ואף על פי שהם משני דפוסים, כולם מנחתום אחד הן, הלכך אם כולן משל אמש או משל היום, מעשר

חלה ומעשר שני בצפוננו או בדרומנו, ומחלל על המעות: **ג' הלוקח מן הנחתום, מעשר מן החמה על הצוננת, ומן הצוננת על החמה, אפילו מטפוסין הרבה, דברי רבי מאיר.** רבי יהודה אוסר, שאני אומר, חטים של אמש היו משל אחר, ושל היום היו משל אחר. רבי שמעון אוסר בתרומת מעשר, ומתיר בחלה: **ד הלוקח מן הפלטר, מעשר מכל טפוס וטפוס, דברי רבי מאיר.** רבי יהודה אומר, מאחת על

tithe from one mold for all of the others. But Rabbi Yehudah agrees that if a man bought from a monopolist, he must tithe every mold [separately, since it is definite that he bought from many different bakers]. (5) If a man purchased from a poor man; likewise, if a poor man was given slices of bread or pieces of fig-cake, he must tithe every piece [separately; since each piece was received from another person it is possible that one had tithed and the other had not]; but, in the case of dates and dried figs, he may mix them

together and take [the tithes from the mixture; this Mishnah maintains that there is intermixture between the two (even when dry) and, as such, in each piece there is a mixture of untithed produce which he is setting aside for other untithed produce]. Rabbi Yehudah says; He may do so only when the poor man was given a large quantity [from a small amount of donors of approximately the same size]; but when the [individual] gifts are [many and] small [and unequal in size] he must tithe each separately [since there may be a majority of untithed produce or vice versa and he is in essence tithing from a majority for a minority or vice versa, which is not permitted because one may be obligated produce and the other not]. (6) If a man bought from a wholesaler [who buys from many different farmers and resells in large quantities] once and then once again, he may not tithe from one [purchase] for the other [since they may originate from two different people one who tithed and the other who didn't], even when both came from the same hamper and both are of the same variety. However, the wholesaler is believed when he states that both came from one person. (7) If a man purchased from a landowner once and then once again, he may tithe from one [purchase] for the other, even when they came from two baskets and even from two towns [since it comes from the same owner, it is likely that they are both tithed or both not tithed in

הכל. מודה רבי יהודה בלוקח מן המנפול, שהוא מעשר מכל אחד ואחד: ה הלוקח מן העני, וכן העני שנתנו לו פרוסות פת או פלחי דבילה, מעשר מכל אחד ואחד. ובתמרים ובגרוגרות, בולל ונוטל. אמר רבי יהודה, אימתי. בזמן שהמתנה מרובה, אבל בזמן שהמתנה מועטת, מעשר מכל אחד ואחד: ו הלוקח מן הסיטון וחרו ולקח ממנו שניה, לא יעשר מזה על זה, אפלו מאותו הסוג, אפלו מאותו המין. נאמן הסיטון לומר, משל אחד הם: ז הלוקח מבעל הבית וחרו ולקח ממנו שניה, מעשר מזה על זה, אפלו משתי קפות, אפלו משתי עירות. בעל הבית שהיה

רבנו עובדיה מברטנורא

מאחד על הכל כדין נחתום: מנפול. קונה מן פלטרין הרבה ומוכר לאחרים, וכיון שהוא רגיל לקנות מאנשים הרבה הלוקח ממנו מעשר על כל אחד ואחד. והלכה כר' יהודה: ה הלוקח מן העני. המחזיר על הפתחים: פלחי דבילה. חתיכות של דבילה: בולל ונוטל. דורס התמרים או הגרוגרות ומערבן יחד וזן נבללים ומתערבים ונמצא מפריש מן החיוב על החיוב דקסבר יש בלילה בדבר היבש, אבל פרוסות של לחם ופלחי דבילה אין נבללין, ואתי לאפרושי מן הפטור על החיוב: בזמן שהמתנה מרובה. בזמן שהכל נותנין מתנה מרובה שכל המתנות שוות, אז מועלת בלילה: אבל בזמן שהמתנה מועטת. כלומר, שמתנה אחת מעוטה מחברתה לא מהניא בלילה, דדלמא כל חד וחד לא מתרמי ידידה, וחישינן שמא מן הרוב מפריש על המועט, כך נראה פירוש משנה זו בירושלמי: ו סיטון. סוחר הלוקח תבואה מבעלי בתים הרבה ביחד ומוכר לאחרים במדה גסה: לא יעשר מזה על זה. דשמא מה שלקח ממנו בשניה מאדם אחר קנאו, ואתי לאפרושי מן הפטור על החיוב: ואפילו מאותו הסוג. כלומר מאותו קופה, ודומה לו במסכת כלים (פ"ז מ"ג), הסוגים הגדולים: ואפילו מאותו המין. דשניהם שחמתית או שניהם לבנה. ואם אמר הסיטון דמאדם אחד קנה נאמן: ז מעשר מזה על זה. דכולו מעושר או כולו אינו מעושר, ובלבד שיהיה ממין אחד, ובתוך שנתו, שאין תורמין משל שנה זו על של שנה אחרת: ומגנות אחרות מעשר מכל אחד ואחד. דבעלי הגנות שמא זה

which case, he is now tithing]. If a farmer sold vegetables in the market, [the purchaser] may tithe from one [lot of vegetables] for all [the other lots] if they were [all] brought to the farmer from his own gardens; but [if they were brought] from other gardens, the purchaser must tithe each lot separately. (8) If a man bought untithed produce from two places [i.e., the sellers told him that the produce was not tithed] he may tithe from

one for the other. Although they have permitted [this, nevertheless,] one may not sell untithed produce except in the case of a necessity [where tithed produce fell into untithed produce which, subsequently, can only be tithed from another batch (because if one removes from the same batch, perhaps he is removing the previously tithed produce), and if he does not have another batch; in the case of a *chaver* the Rabbis allowed him to sell the produce and notify the buyer]. (9) Tithes may be taken from produce [bought] from an Israelite for produce [bought] from an idol worshipper and from produce [bought] from an idol worshipper for produce [bought] from an Israelite. [This Mishnah is according to Rabbi Meir who holds that an idol worshipper cannot possess land in Israel and therefore does not free produce purchased from an idol worshipper from the obligation of tithes; the *halachah*, however, does not follow Rabbi Meir and an idol worshipper may possess land in Israel and his produce is not subject to tithes.] [Tithes may be taken] from produce [bought] from an Israelite for produce [bought] from *Kutim*, and from produce [bought] from *Kutim* for produce [bought] from [other] *Kutim*. [Although *Kutim* won't eat untithed produce, they definitely sell untithed produce to others.] Rabbi Eliezer prohibits [the tithing] from produce [bought] from *Kutim* for produce [bought] from [other] *Kutim*, [because it is possible that one of them tithed, intending to eat it himself and then decided to sell it instead]. (10) A flower pot with a hole in the bottom is considered like the soil [itself, and its fruit are Biblically obligated in tithing]. [Therefore] if a man gave *terumah* from [produce grown in] the soil for [produce grown in] a perforated pot, or from

בנו עובדיה מברטנורא

עשר וזה לא עשר: ח משני מקומות. ששני המוכרים הודיעוהו שהוא טבל: אלא לצורך. כגון שנתערב לחבירו חולין מועטין בטבל מרובה שאין לטבל זה תקנה עד שיעשר עליו ממקום אחר. ודוקא לחבר מותר למכור טבל אבל לא לעם הארץ. ועם הארץ שנתערב לו חולין בטבל כיצד הוא עושה, הולך אצל חבר והוא לוקח לו טבל ממקום אחר ומעשר לו: ט משל ישראל על של נכרי. האי תנא סבר אין קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מן המעשר, ורבי מאיר היא, ואינה הלכה, דקיימא לן יש קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מן המעשר, דכתיב (ויקרא כה) והארץ לא תמכר לצמיתות, הא אם נמכר צמותה היא. על של כותים. פירות הכותים ודאי טבל מוכרין אותן, דאע"פ דכשאוכלין פירותיהן עשורי מעשרין, כשמוכרין אינן מעשרין, דלא חיישי על לפני עור לא תתן מכשול: ר"א אוסר משל כותים על של כותים. דומנין דמעשר לנפשיה ונמלך ומוכרו, ושמא האחד מעושר והאחד לא, ונמצא מפריש מן הפטור על החיוב, ובזמן הזה הכותים עשאוים כנכרים גמורים לכל דבריהם: ? עציץ נקוב. כלי ששימין בתוכו עפר וזורעים בו, אם נקוב כדי שרש קטן שהוא פחות מכזית, הרי הוא כארץ ופירותיו טבל גמור דאורייתא: תרם מן הארץ. אפילו לכתחלה נמי מצי לתרום ומשום סיפא נקט לשון דיעבד: תרומה ויחזור ויתרום. דמן הפטור על החיוב

מוכר ירק בשוק, בזמן שמביאין לו מגנותיו, מעשר מאחת על הכל. ומגנות אחרות, מעשר מכל אחד ואחד: ח הלוקח טבל משני מקומות, מעשר מזה על זה, אף על פי שאמרו, אין אדם רשאי למכור טבל אלא לצורך: ט מעשרין משל ישראל על של נכרי, משל נכרי על של ישראל, משל ישראל על של כותים, משל כותים על של כותים. רבי אליעזר אוסר משל כותים על של כותים: ? עציץ נקוב, הרי זה כארץ. תרם מהארץ על עציץ נקוב, מעציץ נקוב על

[produce grown in] a perforated pot for [produce grown in] the soil, the *terumah* is valid. [If he gave *terumah*] from [produce grown in] a pot that was not perforated for [produce grown in] a pot that was perforated, [once he designated it as *terumah* it becomes] *terumah* [by Rabbinic decree and he gives it to the priest], but he must give *terumah* again

[since Biblically, the produce from the pot that was not perforated has no obligation of tithing]. [If he gave *terumah*] from [produce grown in] a perforated pot for [produce grown in] a pot which was not perforated, [Rabbinically, it becomes] *terumah*, but it may not be eaten [by the priest] unless he first gives *terumah* and tithes for it again [since it had grown in a perforated pot, it is obligated in *terumah*, Biblically, and the previous *terumah* involved setting aside something obligated for something not obligated, which has no Biblical validity]. (11) If one gave *terumah* from [produce of] *demai* for [other produce of] *demai*, or from [produce of] *demai* for [produce] which was definitely untithed, [this becomes] *terumah* [since it is possible that none of the *demai* was previously tithed], but he must give *terumah* again [because in either case it is also possible that one of them had been previously tithed, thereby invalidating the setting aside of *terumah*]. [If he gave *terumah*] from [produce] which was definitely untithed for [produce of] *demai*, [Rabbinically, this becomes] *terumah* [as above], but it may not be eaten [by the priest] unless he [the priest] first gives *terumah* and tithes for it again.

רבנו עובדיה מברטנורא

הפריש ולא תרומה היא הלכך יחזור ויתרום, ומכל מקום כיון שקרא לה שם תרומה נותנה לכהן דלא ליתי לזולתי בתרומה, ואין צריך להוציא עליה תרומות ומעשרות כמו בסיפא, משום דמדאורייתא לאו טבל הוא, אבל מן הנקוב על שאינו נקוב דמן החיוב על הפטור הפריש התרומה, הויא טבל דאורייתא, הלכך לא יאכל עד שיוציא עליה תרומות ומעשרות: **יא מן הדמאי על הדמאי**. דלמא האי מעושר והאי לאו מעושר: **תרומה**. ואין צריך לתקן את התרומה, כיון דספק הוא ורוב עמי הארץ מעשרים הן: **מן הודאי על הדמאי תרומה ולא תאכל**. דהוי דומיא דמפריש מן הנקוב על שאינו נקוב מן החיוב על הפטור, שאם הדמאי מעושר נמצאת התרומה טבל דאורייתא, הלכך לא תאכל:

Gemara Berakhot, 15b

גמרא ברכות דף ט"ו:

Rabbi Ovadiah taught in the presence of Rava; "And you shall teach them;" [ולמדתם] as if to say [ולמד-תם] your teaching must be complete by making a pause "between the joints" [by stressing and separating the syllables]. For instance, said Rava, supplementing his words "Al *levavekha* [the two *lamed*s should be separated *על-לבבך*], "*al levavekem* [על-לבבכם], *bekhol levavekha* [בכל-לבבך], *bekhol levavekhem* [בכל-לבבכם], [in] *esev be-sadekha* [the *bais* *עשב-בשדך*], [in] *va-avaddtem meheirah* [the *mem*, *מהרה*, [ואבדתם-מהרה], [in] *ha-kanaf pesil* [the *peih*, [הכנף-פתיל], [in] *ethkem*

תני רב עובדיה קמיה דרבא (דברים י"א) וְלִמְדַתֶּם שְׂיֵהָא לְמוֹדֵךְ תִּם שְׂיֵתָן רִיחַ בֵּין הַדְּבָקִים. עֲנִי רַבָּא בְּתַרְיָה כְּגוֹן עַל לְבַבְךָ עַל לְבַבְכֶם כָּכָל לְבַבְכֶם עֲשֵׂב בְּשַׁדְךָ וְאִבְדַתֶּם מְהֵרָה הַכְּנֵף פְּתִיל אֶתְכֶם מֵאֲרֵץ.

mei-eretz [the *mem*, מארץ]. Rabbi Chama the son of Rabbi Chanina said; If one, in reciting the *Shema*, pronounces the letters distinctly, hell is cooled for him, as it says; “When the Almighty scatters kings therein, it snows in Tzalmon.” Read not *be-fares* [when he scatters] but *befaresh* [when one pronounces distinctly], and read not *be-tzalmon* [in Tzalmon] but *be-zalmaveth* [in the shadow of death]. Rabbi Chama the son of Rabbi Chanina further said: Why are “tents” mentioned alongside of “streams” as it says, “[How goodly are your tents, O Yakkov ...] As streams stretched out, as gardens by the riverside, as aloes planted ...?” (Numbers 24:5-6) To tell you that, just as streams elevate man up from a state of impurity to one of purity, so, too, tents [i.e., Houses of Study] elevate man up from the scales of guilt to that of merit. [The Mishnah stated:]

“If one recites it backwards, he has not fulfilled his obligation.” Rabbi Ammi and Rabbi Assi were once decorating the bridal *chuppah* for Rabbi Elazar. He said to them; In the meantime, I will go and pick up something from the House of Study and come back and tell you. He went and found a Tanna reciting before Rabbi Yochanan; If [while reciting the *Shema*] one [remembers that] he made a mistake but does not know where, if he is in the middle of a section, he should go back to the beginning; if he is in doubt which section he has recited, he should go back to the first break [i.e., והיה אם שמוע]; if he is in doubt as to which [וכתבתם] “writing” he is up to [the first or second], he goes back to the first one. Said Rabbi Yochanan to him; This rule [that when in doubt, he returns] applies only when he has not yet reached [למען ירבו] “In order that your days may be prolonged.” However, if he reaches “In order that your days may be prolonged,” then [he can assume that] force of habit has kept him right. He came and told them, and they said to him; If we had come only to hear this, it would have been worth our while.

זוהר ויקהל דף ד' ע"ב

קחו מאתכם תרומה לוי ואי תימא דקשויא מלה עלייכו. כל גריב לבו יביאה. מהו יביאה אלא מהכא אוליפנא רזא לצלותא דבר נש דדחיל למאריה ומכוין לביה ורעותיה בצלותא אתקין תקונא דלעילא במה דאוקמוה. בקדמיתא בשירין ותושבתן דקאמרין מלאכין עלאין לעילא ובההוא סדורא דתושבתן דקא אמרי ישראל לתתא איהי קשיטת גרמא ואתתקנת בתקונהא באתתא דאתקשטת לבעלה ובסדורא דצלותא בההוא תקונא דצלותא דמיושב אתקינו עולמתהא וכל אינון דילה

אמר רבי חמא ברבי חנינא כל הקורא קריאת שמע ומדקדק באותיותיה מצננין לו גיהנם שנאמר (תהלים ס"ח) בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון אל תקרי בפרש אלא בפרש. אל תקרי בצלמון אלא בצלמות. ואמר רבי חמא ברבי חנינא למה נסמכו אהלים לנחלים דכתיב (במדבר כ"ד) כנחלים נטיו וגו' כאהלים נטע וגו' לומר לך מה נחלים מעלין את האדם משמאה לטהרה אף אהלים מעלין את האדם מכף חובה לכף זכות. הקורא למפרע לא יצא. רבי אמר ורבי אסי הוה קא קטרין ליה גננא לרבי אלעזר אמר להו אדהכי והכי איזיל ואשמע מלתא בבי מדרשא ואיתי ואימא לכו. אזל אשכחיה לתנא דקתני קמיה דרבי יוחנן קרא וטעה ואינו יודע להיכן טעה. באמצע הפרק יחזור לראש. בין פרק לפרק יחזור לפרק ראשון. בין פתיכה לפתיכה יחזור לפתיכה ראשונה. אמר ליה רבי יוחנן לא שנו אלא שלא פתח בלמען ירבו ימיהם אבל פתח בלמען ירבו ימיהם סריה נקט ואתי. אתא ואמר להו אמרי ליה אלו לא באנו אלא לשמוע דבר זה דיינו:

וּמִתְקַשְׁטֵן כָּל אֵינֹן בְּהֵדָה לְבִתֵּר דְּאַתְתֵּקֶן כֻּלָּא וְאַתְסַדְרוּ כַּד מָטוּ לְאַמַּת וַיִּצְיֵב בְּדִין כֻּלָּה מִתְתַּקְנָא אִיהִי וְעוֹלְמַתְהָא עַד דְּמָטוּ לְגַאֵל יִשְׂרָאֵל בְּדִין אֲצִטְרִיד לְמִיָּקָם כֻּלָּא עַל קִיּוּמֵיהוּ. בְּגִין דְּכַד בַּר נֶשׁ מָטוּ לְאַמַּת וַיִּצְיֵב וְכֻלָּא אַתְתֵּקֶן עוֹלְמַתְהָא נְשִׁילִי לָהּ וְאִיהִי נְשִׁילַת גְּרָמָה לְגַבֵּי מַלְכָּא עֲלָאָה. בִּיּוֹן דְּמָטוּ לְגַאֵל יִשְׂרָאֵל בְּדִין מַלְכָּא קְדִישָׁא עֲלָאָה נְשִׁיל גְּרָמֵי וְנִפְיֵק לְקַבְלָא לָהּ. וְאַנֵּן מְקַמֵּי מַלְכָּא עֲלָאָה בְּעֵינֵן לְקִיּוּמָא עַל קִיּוּמָא בְּאַיְמָתָא בְּרַעְדָּה דְּהָא בְּדִין אוֹשִׁיט יְמִינֵיהּ לְגַבֵּיהּ וְלְבִתֵּר שְׂמַאֲלִיהּ דְּשׁוּי לָהּ תַּחֲוֹת רִישָׁהּ וְלְבִתֵּר אַתְתֵּקֶן תְּרוּוּיָהּ בְּחֵדָא בְּנִשְׁקִין. וְאַלִּין אֵינֹן תִּלַּת קְדַמֵּיָתָא. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְשׁוּאָה לְבִיהּ וְרַעוּתֵיהּ וְלְכוּוּנָא בְּכָל הַנִּי תַקּוּנֵין וְסוּדְרֵין דְּעֻלּוֹתָא פּוּמִיהּ וְלְבִיהּ וְרַעוּתֵיהּ כְּחֵדָא הַשְׂתָּא דְּמַלְכָּא עֲלָאָה וּמְטְרוּנֵיתָא אֵינֹן בְּחַבְרָא בְּחֵדָה בְּאַיְנֹן נְשִׁקִין מֵאַן דְּאַצְטְרִיד לְמִשְׁאֵל שְׂאֲלֵתִין יִשְׁאֵל דְּהָא בְּדִין שְׁעָתָא דְּרַעוּתָא אִיהִי. בִּיּוֹן דְּשִׁאֵל בַּר נֶשׁ שְׂאֲלֵתוּי מְקַמֵּי מַלְכָּא וּמְטְרוּנֵיתָא בְּדִין יִתְקִין גְּרָמִיהּ בְּרַעוּתֵיהּ וְלְבִיהּ לְתַלְתָּא אַחֲרֵינֵין לְאַתְעָרָא חֵדָה דְּמִמִּירוּ דְּהָא מֵאַלִּין תִּלַּת אַתְבְּרָכָא בְּדְבִקוּתָא אַחֲרָא וְיִתְקִין בַּר נֶשׁ גְּרָמִיהּ לְמִיָּקָם מְקַמֵּיהוּ וְלֵאמָרָא לֹון בְּחֵדָה נְגִיָּא דְּאַלִּין תִּלַּת. וְעַם כָּל דָּא דִּיהָא רַעוּתֵיהּ דִּיתְבְּרָכוֹן תַּתָּא מֵאַיְנֹן בְּרַכְאֵן חֵדָה מְמִירָא וּבְדִין אֲצִטְרִיד לְמַנְפַּל עַל אַנְפוּי וְלְמַסַּר נְפִשִׁיהּ בְּשְׁעָתָא דְּאִיהִי נְקַטָּא נְפִשִׁין וְרוּחִין בְּדִין אִיהִי שְׁעָתָא לְמַסַּר נְפִשִׁיהּ בְּגוּ אֵינֹן נְפִשִׁין דְּאִיהִי נְקַטָּא דְּהָא בְּדִין צְרוּרָא דְּחֵי אִיהוּ בְּרַקָּא יְאוּת:

Yosef le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedusha, Part 2, Chapter 4

מספר שערי קדושה ח"ב שער ד'

Moshe, our Teacher, please be upon him, did not merit to receive the Torah only after he fasted for forty days and forty nights. Eliyahu, of blessed memory, ascended on high only after he fasted for forty days and forty nights. Rabbi Eliezer, Rabbi Akiva, and Rabbi Yishmael did not merit all the wisdom and prophecy that they attained when they ascended to the *Pardes* only after they fasted for many days with all kinds of asceticisms and separations. Shlomoh did not merit the wisdom of; (I Kings 5:11) "He became wiser than any other person" only after he fasted for forty days and forty nights, as they said (Yalkut Shimoni Pt 2, 929) regarding the letter *mem* at the beginning of the Book of

לֹא זָכָה מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְקַבֵּל הַתּוֹרָה עַד שֶׁהִתְעַנָּה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה. וְלֹא עָלָה אֱלִיָּהוּ זְכְרוֹנוּ לְבִרְכָה לְמָרוֹם עַד שֶׁהִתְעַנָּה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה וְלֹא זָכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי עֲקִיבָא וְרַבִּי יִשְׁמַעֵאל לְכָל אוֹתָהּ הַחֲכֵמָה וְהַנְּבוּאָה בְּעֵלְיֵיתָן לְפָרְדֵּס עַד אֲשֶׁר הִתְעַנּוּ יָמִים רַבִּים בְּכָל מִינֵי סְגוּפִים וּפְרִישוֹת. וְלֹא זָכָה שְׁלֹמֹה לְאוֹתָהּ הַחֲכֵמָה וַיִּחַבֵּם מִכָּל הָאָדָם עַד שֶׁהִתְעַנָּה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ עַל מ' שֶׁל מִשְׁלֵי שְׁהִיא מ"ם רַבְתִּי וּבִסְפָר הַזֹּהָר אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי לְרַבִּי פִּנְחָס כַּד חֲזִייהּ דְּגוּפֵיהּ מְלִיא חַלּוּדִין בְּצִאתוֹ מִן הַמַּעְרָה אֱלוֹ לֹא חֲמִיתִי בְּכֶךָ לֹא הוּיִתִּי בְּכֶךָ:

Proverbs, which is written larger than the other letters. And in the Zohar we find it related that when Rabbi Shimon bar Yochai emerged from the cave, (see Shabbat 33b) Rabbi Pinchas saw that his body was covered with sores. He told him; If you had not seen me like this I would not have attained this.

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Ch. 1

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק א'

(1) Ezra and his Court also instituted the practice of a prayer service at night, because the limbs of the afternoon continual-offering continued to be burned on the altar all night, as it says; (Leviticus 6:2) "This is the burnt-offering [which burns on the altar all night, until morning]." This is like the idea expressed in the verse; (Psalms 55:18) "Evening, morning, and noon, I pray and cry aloud, and He will hear my voice." The evening prayer is not an obligation, as the morning and afternoon prayers are. Nonetheless, all Jews, wherever they live, have made it their practice to say the evening prayer and have accepted it upon themselves as an obligation. (2) Ezra and his Court also instituted a prayer after the afternoon prayer, close to sunset, on fast days only, in order to say more entreaties and requests because of the fast. This is the prayer called *ne'ilah*

[locking] — that is, the gates of the heavens are locked before the sun and the sun has become hidden — for this prayer is said specifically prior to sunset. (3) Thus, each day has three prayer services: the evening, morning, and afternoon prayers. On Sabbaths, Holidays, and new moons, there are four prayer services: the three, of every day, and the additional [*mussaf*] prayer. On Yom Kippur, there are five; these four and the *ne'ilah* prayer.

א וכן התקינו שיהא אדם מתפלל תפלה אחת בלילה שהרי אברי תמיד של בין הערבים מתעבלין והולכין כל הלילה שנאמר (ויקרא ו') היא העולה וכו' כענין שנאמר (תהלים ג') ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע קולי. ואין תפלת ערבית חובה בתפלת שחרית ומנחה ואף על פי כן נהגו כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית וקבלוה עליהם בתפלת חובה: וכן תקנו תפלה אחר תפלת המנחה סמוך לשקיעת החמה ביום התענית בלבד כדי להוסיף תחנה ובקשה מפני התענית וזו היא התפלה הנקראת תפלת נעילה כלומר ננעלו שערי שמים בעד השמש ונסתרה לפי שאין מתפללין אותה אלא סמוך לשקיעת החמה: ונמצאו התפלות בכל יום שלש. ערבית ושחרית ומנחה. ובשבתות ובמועדים ובראשי חודשים ארבע. שלש של כל יום ותפלת המוספין. וביום הכפורים חמש. ארבע אלו ותפלת נעילה:

VAYAKHEL FOR MONDAY

TORAH

ויקהל ליום שני

תורה

כימין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד דמילוי יוד דשם ב'ין להשאר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

ז ומשכי דדכרי מסמקי ומשכי דסגונא ואעי שטין: ח ומשחא לאנהרותא ובוסמיא למשח רבותא ולקטרת בוסמיא: ט ואבני בורלא

ז וערת אילים מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ח ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: ט ואבני שהם

(7) Ram skins [dyed] red, *tachash* skins, acacia wood; (8) [Olive] oil for illumination, spices for the Anointment Oil and for the perfume incense; (9) *Shoham* stones, and [specific precious] stones to fill [their housings], for the